

ΤΗ ΝΙΝΑ

Ἀγάπη μου, εἰς μάτην ἡ ψυχὴ σου
ζητεῖ τῆς ἰδικῆς μου ἐξηγήσεως.
Εἰς μάτην ἀγωνίζεσαι γὰρ λύσῃς
τὸ αἰνίγμα ἀτέρμονος ἀβύσσου.

Ὁ ἔξω σου δὲν φθάνει· ἡ ζωὴ σου
θα ρεῖσῃ δυστυχῆς ὡς μὲ νόσης.
Τοῦ ἔρωτός μου πλεον μὴ ζητήσης . . .
Ἐνστάσεις ;—Στοὺς κόλπους μου κοιμήσου.

Κοιμήσου εἰς τὰ χεῖλη μου γὰρ σβύσης
ἀφρόντιδας ἡμέρων διαχύσεις
τοὺς πόθους ποῦ ἀνάπτει ἡ μορφὴ σου.

Κοιμήσου, ὥς σ' ἐδίδαξεν ἡ φύσις,
καὶ ὅταν μειδιῶσα ἐξυπνήσῃς
τὰ ὄνειρα ποῦ εἶδες διηγῆσαι.

Ἀγάπη μου, δὲν θέλω στὰ περὰ μου
γ' ἀνέλθῃς τὸν αἰθέρα· γὰρ εἰσόδου
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου· γὰρ ἐγγίσῃς
τ' ἀπόκρυφα καὶ πλάνα ὄνειρά μου.

Δὲν θέλω γ' ἀναβῆς τὸν Γολγοθὰ μου,
τὸ κύπελλον τοῦ πόνου γὰρ ροφῆσης.
Μειδιάμα—στὰ χεῖλη μου γὰρ σβύσης,
Αἰθρία—γὰρ χαθῇ στὰ σύννεφα μου.

Σὲ θέλω εἰς τὸ πέλαγος ποῦ πλέω
καὶ πάσχω καὶ κυμαίνομαι καὶ κλαίω
γὰρ ἦσαι παρ' ἐμοὶ λιμὴν σωτῆρ μου.

Στὸ χάος ὅπου τρέχω καὶ ἐγκύπτω
ὁπότερ ἀπανθήσας καταπίπτω
γὰρ ἦσαι ὁ φιλόξετος ἀστήρ μου.

Ζ. Γ. ΦΥΤΙΑΝΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 295).

22 Ἰουλίου

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ στὴν ὕπαρξιν Προνοίας
Προνοίας δυσμενοῦς ἄλλως τε καὶ ἀντιφερομένης. Δὲν
εὖρον πρόφασιν ἄλλ' ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα μὲν
παρέχουν ἓνα μέσον. Ἡ πενθερὰ ἀσθενεῖ σοβαρῶς. Ἐ-
λαβὰ αὐτὴν τὴν εἶδσιν κατόπιν ἀνησυχου νυκτός,
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας κατήντησα νὰ πεί-
σω ἐμαυτὴν ὅτι τὰ μᾶται τῆς Κλαίρης δὲν ἐξέ-
φρασαν ἡ πολλὴν νόστα, ὅτι μέσα τους ἐδιάβασα
τὰς ἰδικὰς μου σκέψεις τὰς ἰδέας ὅπως διόλου μυιάγ-
κητος ὁποία ἦμην. Ἠσθάνθην λοιπὸν μέσα μου τὴν
δύναμιν, περισσοτέραν παρὰ κάθε ἄλλην φρονίαν, νὰ
εἰπῶ εἰς τὸ ὀρμητικὸ αὐτὸ ρεῦμα ποῦ μὲ παρέσυρε.
«Δὲν θὰ προχωρήσεις περαιτέρω» νὰ τοῦ ἐπιβάλω
σεβασμὸν, ὅτε αἴφνης ἡ τυχαία αὐτὴ σύμπτωσης,
ὅπως ἀπρόοπτος βοήθεια ποῦ μοῦ ἐφάνη σὰν οὐρανο-
κατέβαστη, μὲ ἔκαμψε ἀπαῖς ἐτι νὰ συναισθανθῶ τὴν
ἀδυναμίαν μου. Ἡ κρίσις μόνον εἰς ἀνησίχας μὲ ἐξω-
θεῖ ἐνῶ αἱ πρῶται μου ὁρμαὶ εἶναι αἱ ὀρθότεραι.
Ἠσθάνθην λοιπὸν ἑξαφνα κατὰ ποῦ μὲ ὥθοῦσε, παρὰ

τὴν θέλησίν μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸ συγ-
κρατήσω, εἰς ἓνα δρόμο ποῦ ἔπρεπε ἐξάπαντος νὰ
προχωρήσω χωρὶς νὰ παρατηρήσω δεξιὰ ἢ ἀριστερά.
Ἐμίλησα στὴν Κλαίρη διὰ τὴν πολὺν σοβαρὰν κα-
τάστασιν τῆς πενθερᾶς μου ἐπιπροσθέτουσα ὅτι ἐπι-
θυμῶ ἀμέσως νὰ ἰδῇ.

— Τί κρίμα! ἀνέκραζεν ἡ φίλη μου. Δὲν εἰμπο-
ρεῖς νὰ περιμείνης εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀκόμη; Ὁ
Μᾶξ θὰ ἦναι ἐδῶ αὔριον βράδυ. Θὰ τὸν ἀποχαρτεῖ-
σῃς τοῦλάχιστον. Αὐταὶ αἱ λέξεις μόνον ἐπήρκεσαν
νὰ στερεώσουν τὴν ἀπόφασίν μου. Ὅταν ἐπιστρέψῃ
ὁ Μᾶξ θὰ λησμονήσω ἴσως τὴν ἀσθένειαν τῆς πενθε-
ρᾶς μου καὶ τὴν δὴθεν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ μὲ ἰδῇ θὰ
γείνω πάλιν ἀθλίς σὰν πρῶτα. Τὸ αἰσθάνομαι...
Ἀπῆντησα λοιπὸν ὅτι δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἀργοπορή-
σω καὶ πρὸ πάντων οὔτε νὰ ἀποχαιρετῶ, ὅτι ὅταν
φύγω γρήγορα θὰ ἐπιστρέψω καὶ γρήγορα καὶ ὅτι
δὲν θὰ τὸν κάμω νὰ περιμείνῃ πολὺ εἰς Βεπρέ.

— Τὸ ὀρκίζεσαι; εἶπεν ἡ Κλαίρη καὶ μὲ ἐνηγ-
καλίζετο. Δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς παρὰ ὑπ' αὐτὸν
τὸν ὄρον.

Καὶ ὠρκίσθην μὲ τόσῃ καλῇ θέλῃσιν ὅτι θὰ κρα-
τήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου! Καὶ μήπως γνωρίζω ἂν
δὲν θὰ τὴν κρατήσω... Ἴσως ἡ ἀπόφασίς τὴν ὁποίαν
παίρνω νὰ μὴ εἶναι ὀριστική. Ὁ Μᾶξ δὲν ἔχει ἀπορ-
μὴν νὰ τὴν θεωρήσῃ τοιαύτην. Ἀφίνω στὴν σύζυγόν